ipſorum Ordinariorum moderandum arbitrio, exhibere. Quòd ſi fortè juſto impedimento ceſſante, nullam diſpenſationem infra idem tempus contigerit exhiberi: Eccleſiæ beneficia, perſonatus ſeu dignitates, quæ ſine diſpenſatione aliqua eo ipſo illicitè detineri conſtabit: per eos ad quos eorum collatio pertinet, liberè perſonis idoneis conferantur.

Ceterùm ſi diſpenſatio exhibita, ſufficiens evidenter appareat: exhibens nequaquam in beneficiis hujuſmodi, quæ Canonicè obtinet, moleſtetur. Provideat [n] tamen Ordinarius, qualiter nec animarum cura in eiſdem Eccleſiis, perſonatibus, ſeu dignitatibus negligatur: nec beneficia ipſa debitis obſequiis defraudentur. Si verò de diſpenſationis exhibitæ ſufficientia dubitetur, ſuper hoc erit ad Sedem Apoſtolicam recurrendum: cujus eſt æſtimare, quem modum ſui beneficii eſſe velit. In conferendis inſuper perſonatibus, dignitatibus, & aliis beneficiis curam habentibus animarum annexam: iidem Ordinarii diligentiam illam obſervent, ut perſonatum, dignitatem, vel aliud [o] beneficium ſimilem curam habens animarum [p], alicui plura ſimilia obtinenti non antè conferre præſumant, quàm eis ſuper obtentis diſpenſatio evidenter ſufficiens oſtendatur. Quâ etiam oſtenſâ, ita demum ad collationem procedi volumus, ſi appareat per eandem, quòd is, cui eſt collatio facienda, hujuſmodi perſonatum, dignitatem vel beneficium retinere liberè valeat cum obtentis: vel ſi ea, quæ ſic obtinet, liberè ac ſpontè reſignet.

Aliter autem de perſonatibus, dignitatibus, & beneficiis talibus facta collatio nullius penitùs ſit momenti.

[n] *al. ita:* provideat tamen Ordinarius taliter, ne animarum cura.

[o] *al.* aliquod.
[p] *Dictio*, animarum, *deeſt in manuſcript. aliquot.*

IV. Bonifacius VIII. [c. an. 1299. *Romæ.*]

Præcipit Papa, ne Prælati ſubditis interdicant, ne ſtatum Eccleſiarum & perſonarum Superioribus inquirentibus manifeſtent: nec eos ad id celandum juramentis, promiſſionibus, obligationibus aut aliis pœnis aſtringant: decernit autem, quod contrà factum fuerit, irritum & inane: & ſententias, juramenta, promiſſiones, vel pœnas non ligare: & præſumptores præcipit pœnâ condignâ à Superioribus eiſdem puniri. Joan. And.

[q] *In antiquis codicibus ita:* non ſine multæ temeritatis, &c.

QUia plerique Prælati non [q] ſine multa temeritatis audacia ſuis ſubditis aliquando interdicunt, ne ipſorum Superioribus aut Apoſtolicæ Sedis Legatis, vel Inquiſitoribus ad inquirendum, corrigendum, & reformandum, in eorum Eccleſiis, Monaſteriis, ſive locis à Sede deputatis eadem, vel aliis quibuſcunque perſonis, per quas ad notitiam prædictorum valeat pervenire, ſtatum Eccleſiarum, Monaſteriorum ſeu locorum ſuorum, perſonarum & rerum ipſorum inſinuent vel exponant: in ipſos, ſi ſecùs egerint, excommunicationis, ſuſpenſionis, vel interdicti ſententias proferentes: eóſque ad hoc celandum juramentis, promiſſionibus & [r] obligationibus aliiſque pœnis nihilominus aſtringentes. Nos huic malitiæ, (ne tali prætextu in Eccleſiis, Monaſteriis, & locis eiſdem inquiſitio, correctio ſeu reformatio, cùm faciendæ fuerint, valeant impediri) occurrere cupientes: prædicta & eorum quodlibet attentari decetero diſtrictiùs inhibemus.

Decernentes auctoritate Apoſtolica, quicquid contra præſentem inhibitionem attentatum extiterit, nullius penitùs exiſtere firmitatis: nec quemquam ſententiis, juramentis, promiſſionibus, obligationibus, vel pœnis hujuſmodi obligari, quomodolibet vel aſtringi. Præſumptores autem eoſdem (ne ipſorum temeritas quoquomodo tranſeat impunita) à Superioribus, vel Legatis, ſeu Inquiſitoribus memoratis, animadverſione condigna præcipimus caſtigari.

[r] *In antiq. exemplaribus:* & obligationibus aliis atque pœnis nihilominus, &c.

V. Idem. [c. an. 1299. *Romæ.*]

Juriſdictio Archiepiſcopo attributa in una Diœceſi, ſibi in aliis non prodeſt. Hoc dicit. Zen.

[s] Vide noviſſimè fancita in Conc. Trid. *ſeſſ.* 24. *de reform. c.* 20.

UT [s] litigantes releventur à laboribus & expenſis: Statuimus ne Archiepiſcopus cauſas, quæ per appellationem, vel aliàs jure metropolitico deferuntur ad ipſum, alibi, quàm in ſua propria civitate vel Diœceſi, aut in eis, in quibus appellatum extitit, vel cauſæ ipſæ conſiſtere dinoſcuntur, audiat, vel etiam audiendas committat. Niſi ſibi aliud de conſuetudine competat in hac parte.

VI. Idem. [c. an. 1299. *Romæ.*]

Si Epiſcopus cùm poteſt, ſuam Diœceſim viſitat per alium, habet illi in neceſſariis providere: viſitati autem in victualibus providebunt ipſi Vicario viſitanti, & non Epiſcopo. Hoc dicit. Joan.

[t] De materia viſitationis prout ad hunc locum ſpectat, vide Concil. Tolet. IV. *c.* 35. & noviſſimum Concil. Trid. *ſeſſ.* 24. *de refor. c.* 3.
[u] *al.* viſitet.

SI [t] Epiſcopus ſuam Diœceſim, ubi ei à jure permittitur, faciat per alium viſitari: licèt ipſe illi habeat in aliis neceſſariis providere: li tamen, qui viſitantur, miniſtrare tenentur expenſas victualium viſitanti. Cùm ſecundùm Apoſtolum non ſit magnum, ſi ab eo metantur temporalia, per quem ſpiritualia ſeminantur. Idem tamen Epiſcopus cùm perſonaliter non viſitat [u], nil prorſus ab iis, qui per illum quem deputat, fuerint viſitati, exigere poterit aut debebit.

VII. Idem. [c. an. 1299. *Romæ.*]

In quolibet loco Diœceſis non exempto, per ſe & per alium poteſt Epiſcopus pro tribunali ſedere, & liberè exequi, quæ ad ipſius ſpectant officium. Joan. And.

Cum [x] Epiſcopus in ſua tota Diœceſi juriſdictionem ordinariam noſcatur habere: Dubium non exiſtit, quin in quolibet loco ipſius Diœceſis non exempto per ſe vel per alium poſſit pro tribunali ſedere: cauſas ad Eccleſiaſticum forum ſpectantes audire: perſonas Eccleſiaſticas, cùm earum exceſſus exegerint, capere, ac carceri deputare: necnon & cetera, quæ ad ipſius ſpectant officium liberè exercere.

[x] Vide limitationem ad hoc c. traditam per Decium in *c. cùm te. de offic. deleg.*

VIII. Idem. [c. an. 1299. *Romæ.*]

Canonici, qui à divinis ceſſare poſſunt: cùm ceſſare voluerint, vocabunt abſentes, ſicut ſi immineret electio faciendа, cum quibus de ceſſatione deliberabunt: & ſi deliberant ceſſare, requirent priùs eum, contra quem ceſſant, ut irrogatam offenſam emendet: quod ſi fecerit, non ceſſabunt: alioquin ceſſare poterunt, ita quòd à ceſſatione intra menſem, utraque pars & ceſſans, & contra quem ceſſatur, iter arripiat eundi ad Papam, vel per ſe, vel per procuratores ſufficienter inſtructos: niſi interim intervenerit concordia inter ipſos. Et continuatis dietis, quàm citò poterunt ſe coram Papa præſentent, ut utraque parte præſente, vel altera contumaciter abſente, Papa definiat negotium, & culpabiles puniat: & ſi pars ceſſans prædicta non ſervet, ceſſatio non ſervetur. Joan. And.

[a] *al.* ſupra dicta.

QUamvis ſuper ceſſationibus à divinis, quæ à Capitulis, Conventibus, ſive Collegiis ſecularium vel regularium Eccleſiarum multoties ſine cauſa rationabili attentantur, manifeſta ſatis à felicis recordationis Innocentio III. [y] & Gregorio X. prædeceſſoribus noſtris manaverint inſtituta. Quia tamen poſt illa eſt plerumque compertum, ceſſationes eaſdem irrationabiliter eſſe factas. Nos ad tam perniciоſum evitandum abuſum, eadem ſtatuta cum infrà ſcripta moderatione in ſuo volentes robore perdurare, de fratrum noſtrorum conſilio diſtrictiùs inhibemus, ne à ſeculari, vel regulari Capitulo, Collegio ſeu Conventu Eccleſiæ cujuſcunque: ceſſationes ipſæ, niſi vocatis omnibus (prout ſunt pro electionis negotio evocandi) & deliberatione habita diligenti, ac Epiſcopo aliòve quocunque Clerico ſive Laico (cujuſcunque dignitatis, præeminentiæ, conditionis aut ſtatûs exiſtat) propter cujus injuriam vel offenſam eadem videtur ceſſatio facienda, poſt prædictas vocationem & deliberationem de ceſſando habitam requiſito, quòd irrogatam injuriam, vel offenſam emendet: aliquatenus attententur. Neque tunc etiam, ſi emendam inde habuerint: vel per eos ſteterit, quò minùs habeant competentem. Si autem præmiſſis ſervatis, Capitulum, Collegium, vel Conventus alicujus Eccleſiæ ad ceſſationem eandem duxerint procedendum: ex tunc intra unius menſis ſpatium pars utraque, videlicet ii, qui ceſſant, & illi etiam propter quorum factum à divinis ceſſatur, niſi ſuperveniente concordia inter eos, ceſſatio illa ceſſet, iter arripiant [z] per ſe, vel per Procuratores idoneos, cum munimentis & actis ad negotium ipſum ſpectantibus, ad Sedem Apoſtolicam veniendi: & continuatis dietis, quàm citò commodè poterint ſe Apoſtolico conſpectui repræſentent: ut partibus præſentibus, aut una præſente, altera non veniente vel mittente, examinato negotio apud Sedem eandem, pars quæ culpabilis inventa fuerit in præmiſſis, præter aliàs pœnas à dictis Canonibus inſtitutas, ſi Romano Pontifici videbitur expedire, pœna docente cognoſcat quantùm exceſſerit, quæ ceſſationi factæ rationabiliter cauſam dedit: vel quæ ſine rationabili & manifeſta cauſa ceſſavit. Parte inſuper à divinis ceſſante, ſuprà ſcripta [a] tam in ceſſando, quàm in veniendo ſive mittendo ad Sedem Apoſtolicam non ſervante, non ſervetur ceſſatio: ſed ea non obſtante, ut priùs, in ipſa Eccleſia celebretur.

[y] Id cavit Innoc. III. *in Conc. generali Later. c.* 7.

[z] *al.* arripiat.

IX. Idem. [c. an. 1299. *Romæ.*]

Primò ponit conſtitutionem de bonis dignitatum vel Eccleſiarum vacantium, non occupandis per eos, ad quos collatio, vel cuſtodia pertinet: niſi de ſpeciali jure id eis competat, & contrafacientibus pœnam imponit. Secundò oſtendit, de quibus bonis intelligatur: cùm de ſpeciali jure, id alicui competit. Tertiò, Decret. Quia ſæpè, ſuprà eodem libro, de elect. dicit non eſſe corrector. Joan. And.

PRæſenti prohibemus edicto, ne Epiſcopi, vel eorum Superiores aut Abbates, ſeu quivis alii regulares, vel ſeculares Prælati, aut Eccleſiaſticæ quæcunque perſonæ: vacantibus dignitatibus, perſonatibus, prioratibus, vel Eccleſiis quibuſcunque ſibi ſubjectis: ſeu ad collationem, ordinationem, præſentationem, vel cuſtodiam pertinentibus: eorumdem bona, morientibus eorum Rectoribus, vel Miniſtris, in ipſis inventa, ſive vacationis ipſorum tempore obvenientia, quæ in utilitatem eorundem expendi, vel futuris debent ſucceſſoribus fideliter reſervari: occupare, aut in uſus ſuos convertere quoquomodo præſumant: Niſi de ſpeciali privilegio, vel conſuetudine jam præſcripta legitimè, ſeu alia cauſa rationabili, hoc eiſdem competere dignoſcatur.

Alioquin Epiſcopi & eorum Superiores ab ingreſſu Eccleſiæ, ceteri verò ab officio & beneficio tandiu eoipſo noverint ſe ſuſpenſos, quouſque reſtitutionem fecerint de prædictis. Porrò ubi ex privilegio vel conſuetudine, ſeu alia de cauſa rationabili, ſibi aliquis prædictorum aſſerit bona competere ſupradicta, hoc de illis bonis ſolùm debet intelligi, quæ ſolutis debitis, ſi qua ſint, & iis, quæ fuerint neceſſaria pro ſervitoribus & Miniſtris ac incumbentibus oneribus uſque ad novos reditus

ſupportandis congruè reſervatis: ex ipſis reperta fuerint ſupereſſe. Sanè Conſtitutionem, quam ſuperiùs ſpecialiter edidimus, contra Capitula, Collegia, Conventus, ſeu ſingulares Perſonas, bona Cathedralium, vel Regularium, aut Collegiatarum Eccleſiarum vacantium occupantes; per Conſtitutionem præſentem (quam in Dignitatibus, Perſonatibus, Prioratibus, & Eccleſiis aliis locum habere cenſemus) nolumus in aliquo derogari.

DE MAJORITATE ET OBEDIENTIA.

Titulus XVII.

I. Bonifacius VIII. [c. an. 1299. *Romæ.*]

Capitulum vel is, ad quem adminiſtratio pertinet vacante Sede, eos abſolvet, quos abſolvere poſſet Epiſcopus ſi viveret, niſi à Sede Apoſtolica id fuerit interdictum. Joan. And.

EPiſcopali Sede vacante [1], poteſt Capitulum, ſeu is ad quem Epiſcopalis juriſdictio tunc temporis noſcitur pertinere, iis, quibus poſſet Epiſcopus ſi viveret, ab excommunicationis ſententia ſive juris, ſive hominis fuerit, abſolutionis beneficium impartiri. Niſi ei fuerit à Sede Apoſtolica ſpecialiter interdicta poteſtas.

¶ Pith. [1] *Epiſcopali Sede vacante.*] *Cap. ad abolendam. ext. de hæret.*

DE PACTIS.

Titulus XVIII.

I. Bonifacius VIII. [c. an. 1299. *Romæ.*]

Monachi habentes liberam à Sede Apoſtolica ſepulturam, ſi paciſcuntur de non recipiendis aliquibus vel certis Parœcianis Eccleſiæ alicujus, ſervare compelluntur pactum: nec illos ſepelire poterunt, licèt apud eos elegerint ſepeliri, cum per pactum privilegio renunciaverint. Joan. And.

[b] Vide Antonium de Butrio *cap. Statuimus. de Translat. Prælat.* & Felinum *in c. cùm ſit generale. de Foro compet.*

PActum [b] cum Rectore Parœcialis Eccleſiæ factum à vobis, ne aliquos vel certos ipſius Eccleſiæ Parœcianos recipiatis ad Eccleſiaſticam ſepulturam: omnino ſervare debetis. Quanquam ſepultura libera ſit Monaſterio veſtro ab Apoſtolica Sede indulta: & illi apud vos elegerint ſepeliri. Cùm per dictum pactum indulto hujuſmodi derogetur.

II. Idem. [c. an. 1299. *Romæ.*]

Pactum factum patri à filia dum tradebatur nuptui, quòd dote contenta nullum habebit ad bona paterna regreſſum: ſi juraverit id ipſa filia, omnino ſervare tenebitur. Joan. And.

[c] Vide Matth. de Afflictis *Deciſion.* 322. Purpuratum *Conſilio* 100. Hippolitum Marſilium *ſinguluri* 673. *in cap. nonnulla de Præſentia.* Alexand. *Conſil.* 39. *lib.* 3. & *Conſil.* 42. *lib.* 1. & Jaſonem *Conſ.* 133. *vol.* 4.

QUamvis [c] pactum patri factum à filia dum nuptui tradebatur, ut dote contenta nullum ad bona paterna regreſſum haberet, improbet lex civilis: ſi tamen juramento non vi, nec dolo præſtito firmatum fuerit ab eadem, omnino ſervari debebit. Cùm non vergat in æternæ ſalutis diſpendium, nec redundet in alterius detrimentum.

III. Idem. [c. an. 1299. *Romæ.*]

Pacta inita per fratres Prædicatores, vel Minores, vel alios mendicantes, cum Rectoribus Parœcialium Eccleſiarum ſuper Parœcialibus juribus, ſi facta ſunt per Priores vel Guardianos de Conventuum ipſorum locorum conſenſu, (licèt auctoritas Sedis Apoſtolicæ non intervenerit, vel licentia Prioris vel Miniſtri generalis, aut Magiſtri vel Provincialis Miniſtri, vel Capituli Provincialis) ſervanda ſunt: dummodo aliàs ſint licita & honeſta. Hoc dicit. Joan. And.

QUia ex eo, quòd fratres Prædicatores, & Minores, & alii mendicantes, compoſitiones & pacta cum Prælatis, Capitulis, Rectoribus & perſonis Eccleſiarum, civitatum, caſtrorum, villarum & locorum, in quibus domus ſeu habitationes eorum exiſtunt, ſuper juribus Parœcialibus, vel aliis quibuſcunque articulis ab eis vel eorum antecеſſoribus inita ſive facta ſervare recuſant: & ea eo prætextu infringere moliuntur, quia Magiſtri aut Miniſtri vel Prioris generalium ſeu Provincialium eorundem non affuit aſſenſus in ipſis, nec approbata per ipſorum generalia, vel Provincialia Capitula exiterunt: multa in diverſis mundi partibus inſurgant ſcandala [d] & ipſorum fratrum, (quos decet puritatem omnimodam in ſuis obſervare actionibus [e] & ab his abſtinere propenſius, per quæ poſſit aliis exempli pernicies generari) famæ detrahitur plurimùm & honori. Nos his occurrere paternæ ſolicitudinis ſtudio attendentes, præſenti Decreto ſancimus: compoſitiones & pacta hujuſmodi cum Prælatis, Capitulis & [f] Rectoribus & perſonis prædictis ab ipſorum Fratrum Conventualibus, Prioribus, ſeu Guardianis facta vel approbata, de ſuorum Conventuum conſilio & aſſenſu (dum tamen aliàs ſint licita & honeſta) debere ab ipſis fratribus in locis, in quibus fuerint facta perpetuò inviolabiliter obſervari: non obſtante, quòd Magiſtri vel Miniſtri [g] aut Prioris generalium ſeu Provincialium prædictorum non intervenerit in eiſdem aſſenſus, nec ab ipſorum Generalibus vel Provincialibus Capitulis extiterint approbata: ſeu quòd Sedes Apoſtolica in iis, quæ per prædictos Fratres Minores facta fuerint, auctoritatem ſuam non præſtiterit vel aſſenſum.

[d] Vide B. Thomam 2. 2. *q.* 43 *per totum quæſtionem.*
[e] *In antiquis Codicibus conſtanter legitur* actibus.
[f] *Dictio*, &, *deeſt in manuſcriptis.*
[g] Hic text. habet locum in pactis factis cum Laico.

DE PROCURATORIBUS.

Titulus XIX.

I. Bonifacius VIII. [c. an. 1299. *Romæ.*]

Laicus poteſt eſſe Procurator ad agendum & defendendum in cauſis ſpiritualibus.

NOn indiſcretè Judex cenſetur egiſſe, Procuratorem Laicum ad agendum vel defendendum in cauſis ſpiritualibus admittendo. Cùm regulariter qui non prohibetur expreſsè ad exercendum procurationis officium, idoneus debeat reputari.

Procurator poſt litem conteſtatam poteſt dare alium Procuratorem: antè non, niſi datus fuerit in rem ſuam: vel à Domino habuerit mandatum de ſubſtituendo etiam non certam perſonam.

§. 1. Licèt autem à Procuratore poſt litem conteſtatam ab eo poſſit, cùm dominus ſit litis effectus, dari alius Procurator: anteà tamen non poteſt niſi in rem ſuam ſit datus: vel à Domino ſubſtituendi alium, etiam certâ non expreſſâ perſonâ, ſibi fuerit conceſſa poteſtas.

Procurator ad negotia, poteſt dare alium Procuratorem liberè & etiam quandocunque. Hoc dicit.

§. 2. Procurator verò datus ad negotia, poteſt liberè quandocunque alium deputare.

II. Idem. [c. an. 1299. *Romæ.*]

Procurator ante litem conteſtatam etiam ſine cauſa revocari poteſt, poſt litem conteſtatam non, ſine rationabili cauſa: Dominus tamen benè poteſt adeſſe cauſæ cum ipſo Procuratore, maximè ſi de colluſione timeat.

[h] Pro hoc c. Vide quæ tradit Jaſon *incip. revocatur in dubium. volu.* 4. & Felinus *in ca. ex parte Decani: extrà. de reſcr.*

QUamvis [h] Procurator poſſit ante litem conteſtatam etiam ſine cauſa liberè à Domino revocari, poſteà tamen ipſo nolente nequibit: niſi eum cum Domino inimicum fieri, vel ſuſpectum, aut adverſario affinitate conjungi, vel ejus hæredem fieri, ſeu ingredi religionem, aut in longum peregrinari, vel ægritudine aut vinculis detineri contingat, ſeu alia rationabilis cauſa ſubſit, propter quam ſit meritò revocandus. Verùm, quanquam, niſi ut præmittitur, revocari non poſſit, Dominus tamen ſuæ cauſæ unà cum eodem Procuratore, maximè ſi de colluſione timeat, minimè prohibetur adeſſe.

III. Idem. [c. an. 1299. *Romæ.*]

Procurator habens mandatum ſubſtituendi, ſubſtitutum à ſe poſt mandatum ſuſceptum, etiam ſi eo non ſit uſus, revocare non poteſt: niſi & poteſtatem habuit revocandi. Si autem erat Procurator ad plures cauſas, & in altera ſubſtituit, in aliis remanet Procurator. Joan. And.

[i] De materia revocationis Procuratoris, vide Cynum & alios *in l. mandato. C. mandati*, & Joannem Ananiam *Conſil.* 25. *inc. utrùm præſentatio*, & Paulum de Caſtro *Conſil.* 361. *incip. Venerabilis Vir.*

IS, qui à [i] Procuratore ſuper hoc à Domino poteſtatem habente Procurator extitit ſubſtitutus: non poteſt poſt mandatum ſuſceptum etiam ſi eo uſus non fuerit, (licèt in delegato Sedis Apoſt. vices ſuas alteri committente aliud cenſeatur,) ulteriùs revocari ab illo. Niſi revocandi poteſtas conceſſa fuiſſet eidem. Verùm ſi cùm ad plures vel ad omnes cauſas generaliter conſtitutus fuiſſet, in una tantùm ſubſtituerit earundem, in aliis nequaquam prohibetur procurationis officium exercere.

IV. Idem. [c. an. 1299. *Romæ.*]

Procurator Generalis non agit exigentia ſpeciale mandatum: niſi cum aliqua illorum ſpecificatione vel libera poteſtate. Hoc dicit. Zen.

[k] Vide *l. Legata inutiliter. de Lega. 1. & Deci. in l. 1. de regu. jur.* Font.
[l] *Aliàs ita*, libera.

QUi ad agendum & defendendum, ac generaliter ad omnia, etiam ſi mandatum exigant ſpeciale, conſtituitur Procurator: ex vi generalitatis hujuſmodi ad aliquem articulum, in quo ſpeciale mandatum exigitur, admitti non debet. Sed ſi aliquis vel aliqui de articulis ſpeciale mandatum exigentibus ſpecificati [k] fuiſſent, adjecta clauſula generali: tunc ad non expreſſos etiam admittetur. Procurator quoque abſque ſpeciali mandato juramentum deferre, tranſigere, vel pacifci non poteſt: niſi ei bonorum vel cauſæ adminiſtratio liberè [l] ſit conceſſa.

V. Idem. [c. an. 1299. *Romæ.*]

Mandatum generale ad negotia, etiam ad judicia ſe extendit.

[m] Vide *l.* 1. §. *ſi mutuam. ff. ſi quid in fraud. patr. de Anch. Font.*

QUi generaliter conſtituitur ad negotia Procurator, agere ac experiri poteſt [m]. exceptis his caſibus qui mandatum exigunt ſpeciale.

Poteſt filius familiàs eſſe Procurator, etiam abſque patris conſenſu. Zen.

§. 1. Nedum verò ad negotia, ſed etiam ad judicia poteſt filius familiàs abſque patris aſſenſu fieri Procurator.

Major annis XXV. ad judicia, major XVII. ad negotia deputari poteſt Procurator. Hoc dicit. Zen.

§. 2. Licèt autem quis poſt XVII. annum Procurator ad negotia licitè deputetur: ad judicia tamen niſi major XXV. annorum fuerit, deputari nequibit.

VI. Idem. [c. an. 1299. *Romæ.*]

Ex duobus Procuratoribus ſimul ſimpliciter conſtitutis, alter ſolus admitti non debet. Si verò inſolidum, qui primò